

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 217/05-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť J. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 T 1/03 z 1. decembra 2003 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 To 1/2004 z 12. februára 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. J. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. mája 2005 doručená sťažnosť J. J., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 31. mája 2005, ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 3 písm. c) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) v konaní sp. zn. 3 T 1/03 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že počas prípravného konania v trestnej veci sp. zn. 3 T 1/03 došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech tým, že boli zahladené stopy na mieste trestného činu a spolupáchateľka trestného činu bola prekvalifikovaná na svedkyňu. Následne *„Vyšetrovateľ, prokurátor i súd podľa môjho názoru v rozhodovaní o vine porušil zásadu objektívnej pravdy..., keď nesprávne vyhodnotil skutkový stav a nevykonal dôkladný rozbor všetkých skutkových okolností, ktoré sa k predmetnému prípadu viažu“*.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ďalej uvádza, že počas celého trestného konania nebolo hodnoverne preukázané, že aj on je páchatelom skutku, z ktorého je obžalovaný a súd pri rozhodovaní vychádzal len *„... z púhych domnienok, ktoré nie sú ničím podložené“*.

Sťažovateľ preto v návrhu výroku rozhodnutia (petite) svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd *„... zrušil rozsudok Najvyššieho súdu SR ako odvolacieho súdu v celom rozsahu, ako aj uznesenie o náhrade trov výkonu väzby, náhradu súdneho konania vo výške 3 000 Sk a vec vrátil na došetrenie Krajskému prokurátorovi v Bratislave...“*.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí podľa § 25 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Skúmal pritom, či má na jej prerokovanie

právosmoc, či sťažnosť má náležitosti podľa § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde, či nie je neprípustná, podaná niekým zjavne neoprávneným alebo oneskorene, ako aj to, či nie je zjavne neopodstatnená. Jedným z dôvodov na odmietnutie sťažnosti v rámci predbežného prerokovania je podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj jej oneskorené podanie.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 22/02 uvádza: „Sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti.“

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti neuviedol dátumy právoplatnosti alebo doručenia namietaných rozhodnutí krajského súdu a uznesenia najvyššieho súdu, ako aj ustanovenie § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone, ústavný súd výzvou č. k. Rvp 738/05-7 z 2. júna 2005 požiadal predsedníčku krajského súdu o zaslanie spisu sp. zn. 3 T 1/03. Predmetný spis bol ústavnému súdu doručený 16. júna 2005.

Ústavný súd zo spisu sp. zn. 3 T 1/03 zistil, že krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 T 1/03 z 1. decembra 2003 uznal sťažovateľa vinným z trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa ustanovenia § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 Trestného zákona a bol mu vymeraný trest odňatia slobody, pričom rozsudok bol sťažovateľovi doručený 22. decembra 2003 a jeho právnemu zástupcovi 5. januára 2004 (č. l. 556 predmetného spisu).

Sťažovateľ podal 2. januára 2004 proti prvostupňovému rozsudku odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením sp. zn. 3 To 1/2004 z 12. februára 2004 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol a rozsudok prvostupňového súdu nadobudol daným dňom právoplatnosť. Predmetné uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľovi doručené 8. apríla 2004 a jeho právnomu zástupcovi 13. mája 2004 (č. 1. 620 predmetného spisu).

Krajský súd uznesením č. k. 3 T 1/03-621 z 31. marca 2004 započítal sťažovateľovi obdobie väzby do trestu odňatia slobody, uložil mu povinnosť nahradiť trovy štátu spojené s výkonom väzby a nahradiť preddavkové trovy trestného konania. Uvedené uznesenie bolo sťažovateľovi doručené 8. apríla 2004 a nadobudlo právoplatnosť 14. apríla 2004.

V okolnostiach danej veci od 22. decembra 2003 a 8. apríla 2004, keď boli uvedené rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľovi doručené, ako aj nadobudli právoplatnosť v zmysle ustanovenia § 139 Trestného poriadku, do 28. apríla 2005, keď bola sťažnosť sťažovateľa ústavnému súdu odovzdaná na poštovú prepravu, uplynulo dlhšie časové obdobie ako uvedená zákonná dvojmesačná lehota.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005